

II. Wadliwość zaskarżonego wyroku ze względu na stwierdzenie w nim, że przesłanki Altmark nie zostały spełnione

Kwalifikacja jako ciężaru finansowego dla władz publicznych radykalnie wyklucza możliwość stosowania reguł dotyczących pomocy państwa. Zważywszy na charakter wynagrodzenia za poniesione OSP, nie może z nich wynikać żadna korzyść dla przedsiębiorstwa, które się podjęło ich wykonania. Ponadto w drodze odrębnej analizy wyroku Altmark wykazano, że zostały spełnione wszystkie zasady, które w nim przyjęto.

III. Wadliwość wyroku ze względu na orzeczenie w nim niezgodności środka ekonomicznego z wytycznymi UE w sprawie pomocy państwa: w przedmiocie niemożności „zakłócenia konkurencji” przez środek

Sąd nie uwzględnił, że rynek publicznego przewozu osób w Kampanii w rozpatrywanym w niniejszej sprawie okresie (96–2002) jak obecnie, był zamknięty dla konkurencji i z koncesjami wiąże się powstanie prawa wyłącznego. Skutkiem tego nie mogła istnieć ani konkurencja „dla rynku”, ani „na rynku”.

IV. Wadliwość zaskarżonego wyroku ze względu na stwierdzenie w nim pierwszeństwa decyzji Komisji przed krajowym orzecznictwem; błędne zastosowanie gwarancji proceduralnych przewidzianych w rozporządzeniu nr 659/99⁽²⁾ (rozporządzenie nr 1589/2015⁽³⁾); błędne zastosowanie zasady uzasadnionych oczekiwań

Sąd nie uwzględnił orzecznictwa krajowego wynikającego z wyroków wydanych co najmniej pięć lat przed wydaniem decyzji przez Komisję. Z tego powodu orzecznictwo, na które się powołał, nie miało znaczenia dla sprawy, ponieważ nie przedstawia precedensów w niniejszym przypadku. Consiglio di Stato poprzez zastosowanie rozporządzenia nr 1191/69 wykonał wyłączną prerogatywę tego sądu. Komisja nie może powoływać się w niniejszym przypadku na jakiegokolwiek wyłączne uprawnienia decyzyjne. Długi okres, jaki upłynął od pojawienia się orzecznictwa, które zastosowano w prawie Unii do decyzji Komisji, spowodował ugruntowanie uzasadnionych oczekiwań. Nie można przywoływać nieznaności stosowanych norm przez Consiglio di Stato, lecz jedynie odmienną interpretację ze strony Komisji.

V. Wadliwość wyroku ze względu na niewłaściwe zastosowanie rozporządzenia (WE) nr 1370/2007⁽⁴⁾ w celu dokonania oceny zgodności pomocy z przepisami Unii; brak uzasadnienia

Komisja wydała decyzję, opierając się na błędnej podstawie prawnej, ponieważ rozporządzenie nr 1370/2007 nie miało zastosowania, gdyż weszło w życie po wydaniu wyroku deklaratoryjnego, w którym uznano uprawnienie do rekompensaty, wydane przez Consiglio di Stato na podstawie rozporządzenia nr 1191/69.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1191/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie działania państw członkowskich dotyczącego zobowiązań związanych z pojęciem usługi publicznej w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej (Dz.U. 1969, L 156, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. 1999, L 83, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 (Dz.U. 2007, L 315, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 11 lipca 2018 r. w sprawie T-186/15
CSTP Azienda della Mobilità / Komisja, wniesione w dniu 19 września 2018 r. przez CSTP Azienda
della Mobilità SpA**

(Sprawa C-587/18 P)

(2018/C 399/35)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: CSTP Azienda della Mobilità SpA (przedstawiciele: adwokaci G. Capó, L. Visone)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Asstra Associazione Trasporti

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie zgodnie z art. 263 TFUE i 264 TFUE, że decyzja Komisji Europejskiej z dnia 19 stycznia 2015 r. w postępowaniu dotyczącym pomocy państwa Sa.35842 (2014/C) (ex 2012/NN) (na kwotę 4 951 838,25 EUR) jest w pełni nieważna i bezskuteczna, jako że stwierdzono w niej, iż kwoty uznane jako rekompensata z tytułu zobowiązań z zakresu usług publicznych w rozumieniu rozporządzenia (EWG) nr 1191/69 (wypłata rekompensaty na podstawie art. 11 z racji obowiązku taryfowego w sektorze lokalnego transportu publicznego)⁽¹⁾ należy postrzegać jako niezgłoszony środek, który stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 § 1 traktatu i który jest niezgodny z rynkiem wewnętrznym;
- stwierdzenie zgodnie z art. 263 TFUE i 264 TFUE, że decyzja Komisji Europejskiej z dnia 19 stycznia 2015 r. w postępowaniu dotyczącym pomocy państwa Sa.35842 (2014/C) (ex 2012/NN) (na kwotę 4 951 838,25 EUR) jest całkowicie nieważna w części, w której zobowiązuje państwo włoskie do wdrożenia środków działania w celu odzyskania pomocy. Obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez C.S.T.P. – Azienda della Mobilità S.p.A. – objęta zarządzeniem nadzwyczajnym.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie oparte jest na pięciu zarzutach, ze względu na które wyrok należy uchylić:

I. Wadliwość zaskarżonego wyroku ze względu na kwalifikację spornej rekompensaty jako „nowej pomocy”

Rekompensata przyznana wnoszącej odwołanie wynika z wyroku deklaratoryjnego Consiglio di Stato z 2009 r., w którym uznano odpowiadające jej uprawnienie, na podstawie rozporządzenia nr 1191/1969 za zobowiązania z tytułu świadczenia usługi publicznej (zwane dalej „OSP”) o charakterze taryfowym. Takiego orzeczenia z uwagi na jego charakter w żadnym wypadku nie można było interpretować jako ustanawiającego środek w postaci rekompensaty, ponieważ uznano w nim jedynie jej istnienie.

II. Wadliwość zaskarżonego wyroku ze względu na stwierdzenie w nim, że przesłanki Altmark nie zostały spełnione

Kwalifikacja jako ciężaru finansowego dla władz publicznych radykalnie wyklucza możliwość stosowania reguł dotyczących pomocy państwa. Zważywszy na charakter wynagrodzenia za poniesione OSP, nie może z nich wynikać żadna korzyść dla przedsiębiorstwa, które się podjęło ich wykonania. Ponadto w drodze odrębnej analizy wyroku Altmark wykazano, że zostały spełnione wszystkie zasady, które w nim przyjęto.

III. Wadliwość wyroku ze względu na orzeczenie w nim niezgodności środka ekonomicznego z wytycznymi UE w sprawie pomocy państwa: w przedmiocie niemożności „zakłócenia konkurencji” przez środek

Sąd nie uwzględnił, że rynek publicznego przewozu osób w Kampanii w rozpatrywanym w niniejszej sprawie okresie (96–2002) jak obecnie, był zamknięty dla konkurencji i z koncesjami wiąże się powstanie prawa wyłącznego. Skutkiem tego nie mogła istnieć ani konkurencja „dla rynku”, ani „na rynku”.

IV. Wadliwość zaskarżonego wyroku ze względu na stwierdzenie w nim pierwszeństwa decyzji Komisji przed krajowym orzecznictwem; błędne zastosowanie gwarancji proceduralnych przewidzianych w rozporządzeniu nr 659/99⁽²⁾ (rozporządzenie nr 1589/2015⁽³⁾); błędne zastosowanie zasady uzasadnionych oczekiwań

Sąd nie uwzględnił orzecznictwa krajowego wynikającego z wyroków wydanych co najmniej pięć lat przed wydaniem decyzji przez Komisję. Z tego powodu orzecznictwo, na które się powołał, nie miało znaczenia dla sprawy, ponieważ nie przedstawia precedensów w niniejszym przypadku. Consiglio di Stato poprzez zastosowanie rozporządzenia nr 1191/69 wykonał wyłączną prerogatywę tego sądu. Komisja nie może powoływać się w niniejszym przypadku na jakiegokolwiek wyłączne uprawnienia decyzyjne. Długi okres, jaki upłynął od pojawienia się orzecznictwa, które zastosowano w prawie Unii do decyzji Komisji, spowodował ugruntowanie uzasadnionych oczekiwań. Nie można przywoływać nieznaności stosowanych norm przez Consiglio di Stato, lecz jedynie odmienną interpretację ze strony Komisji.

V. Wadliwość wyroku ze względu na niewłaściwe zastosowanie rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 ⁽⁴⁾ w celu dokonania oceny zgodności pomocy z przepisami Unii; brak uzasadnienia

Komisja wydała decyzję, opierając się na błędnej podstawie prawnej, ponieważ rozporządzenie nr 1370/2007 nie miało zastosowania, gdyż weszło w życie po wydaniu wyroku deklaratoryjnego, w którym uznano uprawnienie do rekompensaty, wydane przez Consiglio di Stato na podstawie rozporządzenia nr 1191/69.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1191/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie działania państw członkowskich dotyczącego zobowiązań związanych z pojęciem usługi publicznej w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej (Dz.U. 1969, L 156, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. 1999, L 83, s. 1).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 (Dz.U. 2007, L 315, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 12 lipca 2018 r. w sprawie T-441/14, Brugg Kabel AG i Kabelwerke Brugg AG Holding / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 września 2018 r. przez Brugg Kabel AG i Kabelwerke Brugg AG Holding**(Sprawa C-591/18 P)**

(2018/C 399/36)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Wnoszące odwołanie: Brugg Kabel AG, Kabelwerke Brugg AG Holding (przedstawiciele: A. Rinne i M. Lichtenegger, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

1. uchylenie wyroku Sądu z dnia 12 lipca 2018 r. w sprawie T-441/14 i decyzji drugiej strony postępowania z dnia 2 kwietnia 2014 r. (sprawa AT.39610 – Kable elektryczne) w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszących odwołanie;
2. posiłkowo, uchylenie wskazanego w pkt 1 wyroku Sądu i wskazanej w pkt 1 decyzji drugiej strony postępowania w zakresie, w jakim:
  - a) grzywna nałożona na wnoszące odwołanie została ustalona na kwotę 8 490 000 EUR, oraz
  - b) wnoszące odwołanie zostały obciążone kosztami postępowania,a także obniżenie kwoty grzywny, według uznania Trybunału, zgodnie z żądaniami przedstawionymi przez wnoszące odwołanie w postępowaniu pierwszej instancji;
3. w dalszej kolejności, także posiłkowo, uchylenie wyroku Sądu wskazanego w pkt 1 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
4. obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszące odwołanie podnoszą sześć zarzutów.